

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 19 september 2016 uitspraak gedaan inzake het beroep van

.....wonende te Rotterdam, verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van de examencommissie Rotterdam School of Management (RSM), hierna: verweerder, van 3 mei 2016.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellante heeft bij brief van 7 juni 2016 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 3 mei 2016, waarbij het verzoek van appellante om vervangende eisen voor de GMAT-eis toe te staan voor toelating tot een van de masteropleidingen op basis van een dyslexieverklaring, is afgewezen. Op 29 juli 2016 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 19 september 2016. Appellante is ter zitting verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door, secretaris.

II. Overwegingen ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Appellante heeft haar beroepschrift binnen de daarvoor in artikel 7.61, derde lid WHW bepaalde termijn van zes weken ingediend. Het beroepschrift voldoet ook voor het overige aan de vereisten die daaraan in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden gesteld. Het college heeft appellante in haar beroep ontvangen.

III. Motivering

1. Appellante voert -kort samengevat- aan dat bij haar de diagnose dyslexie is gesteld en dat op basis van de dyslexieverklaring die zij heeft overlegd, vervangende eisen voor de GMAT dienen te worden toegestaan. Op verzoek van verweerder heeft appellante inzicht in haar situatie verschaft door overlegging van het onderzoeksrapport van haar neuropsycholoog.

Appellante voert aan dat zij haar leven lang met dyslexie heeft moeten leren omgaan, zonder de voorzieningen waar zij recht op zou hebben gehad als de diagnose van dyslexie eerder was gesteld. Ter zitting licht appellante toe dat zij altijd moeite heeft gehad met lezen en regelmatig in tijdnood kwam bij het maken van tentamens. Desgevraagd licht appellante toe dat zij een vermoeden had dat zij dyslectisch is maar dat zij hier nooit eerder op was getest. Bij het maken van de GMAT kwam zij in enorme tijdnood en merkte zij dat de door haar aangeleerde 'trucjes' haar niet meer kunnen helpen waarna zij heeft doen besluiten zich te laten testen, aldus appellante.

Appellante voert aan dat verweerder contact had moeten opnemen met de neuropsycholoog indien zij twijfels en/of verschil in inzicht heeft met betrekking tot de inhoud van de verklaring en het onderzoeksrapport en dat verweerder daar geen gebruik van heeft willen maken. Appellante betwist dat er sprake is van tegenstrijdigheden in de verklaring en het onderzoeksrapport en verwijst naar de toelichting van de neuropsycholoog bij brief van 10 juli 2016.

2. Verweerder betoogt -kort samengevat- dat er geen deugdelijke dyslexieverklaring is overlegd door appellante op grond waarvan vrijstelling voor de GMAT-eis kan worden verleend. Verweerder voert aan dat het opmerkelijk is dat appellante pas na afronding van het premasterprogramma een dyslexieverklaring heeft overhandigd en dus niet eerder een dyslexieverklaring nodig zou hebben gehad. Volgens verweerder is de dyslexieverklaring niet deugdelijk omdat de verklaring onder andere niet in overeenstemming is met het onderzoeksrapport; volgens verweerder staan er een aantal tegenstrijdigheden in de verklaring en het onderzoeksrapport. Onder andere zou de spelling- en leesvaardigheid volgens de neuropsycholoog niet getoetst hoeven worden, terwijl in de dyslexieverklaring zou zijn opgenomen dat haar spelling- en leesvaardigheden significant afwijken. Daarnaast zou de dyslexieverklaring niet conform de gangbare richtlijnen opgesteld zijn door of onder supervisie van een GZ-psycholoog of een orthopedagoog-generalist. Na overleg met de studieadviseur en de universiteitspsycholoog heeft verweerder doen besluiten het verzoek van appellante af te wijzen vanwege de geconstateerde tegenstrijdigheden en omdat dat de verklaring en het onderzoeksrapport niet zouden voldoen aan de gangbare richtlijnen voor diagnose van dyslexie. Nu verweerder geen aanknopingspunten zou hebben gevonden om aan te nemen dat appellante problemen heeft met de leesvaardigheid - onder andere zou appellante voor haar hbo-opleiding voor een taalvak een 10 hebben behaald - kan de overlegde dyslexieverklaring naar het oordeel van verweerder niet worden geaccepteerd. Ook zou volgens verweerder bij een gesprek tussen appellante en de universiteitspsycholoog onvoldoende aanknopingspunten zijn gevonden om aannemelijk te maken dat er sprake is van dyslexie.
3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid het verzoek van appellante om vervangende eisen voor de GMAT-eis toe te staan voor toelating tot een van de masteropleidingen op basis van een dyslexieverklaring, heeft kunnen afwijzen. Het college beantwoordt deze vraag ontkennend.

Vast staat dat appellante niet heeft voldaan aan de GMAT-eis (GMAT-score minimaal 600) voor toelating tot de master. Om aanspraak te maken op de vervangende eis voor de GMAT-eis (wiskunde-eis Wiskunde A of B op vwo-niveau) dient appellante een dyslexieverklaring te overleggen. Vast staat dat appellante een dyslexieverklaring heeft overlegd.

Voor zover verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat aan de dyslexieverklaring en het onderliggend onderzoeksrapport weinig of geen betekenis kunnen worden gehecht, nu deze volgens verweerder, tegenstrijdigheden zouden bevatten en/of weinig inzicht zouden geven in de diagnose van appellante en/of uit het onderzoeksrapport niet voldoende naar voren komt of appellante is getest op de leesvaardigheid, wordt overwogen dat bij gebreke aan medische deskundigheid het niet aan verweerder was om een eigen oordeel over de diagnose en/of dyslexieverklaring en/of onderzoeksrapport te geven. Naar het oordeel van het college heeft appellante voldoende aannemelijk gemaakt dat bij appellante de diagnose dyslexie is vastgesteld. De bestreden beslissing kan derhalve naar het oordeel van het college niet in stand blijven. Het overige door verweerder aangevoerde leidt niet tot een ander oordeel.

IV. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante gegrond.